

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם י"ד שֶׁבֶט:

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹהַר"ן הַיּוֹמִי:

הַיְזוּרָה נָה לָסוֹן רִצְנוּ וְכִרוֹנוּ לְבִרְכָה:

אֵיתָא בְּמָרָא (גְּדָה כד): אָבָא שָׁאוּל אוֹמֵר קוֹבֵר מֵתִים הָיִיתִי פַעַם אַחַת רָצִיתִי אַחַר צְבִי וְנִכְנַסְתִּי בְּקוֹלִית שֶׁל מֵת וְכו':

א דַּע, כִּי לְרֵאוֹת בְּמַפְלְתָם שֶׁל רְשָׁעִים אִי אֶפְשָׁר, אֵלָּא עַל־יְדֵי בְּחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים ק"ו): "שֹׁב לִימִינִי עַד אֲשִׁית אוֹיְבֶיךָ הַדָּם לְרַגְלֶיךָ" (עֵינַי זוֹהַר לְד לְד פ"ו:). יָמִין, זֶה בְּחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. בְּחִינַת בְּנֵי־יָמִין, בֶּן יָמִין, שְׁנוּלֵד בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל (כְּמוֹבָא בְּפִרְש"י פָּרָשַׁת וַיִּשְׁלַח):

ב וְלַהֲמֹשִׁיךְ בְּחִינַת קְדֻשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל עֲכָשׁוּ בְּגִלוֹת, שֶׁהִיא תַּחַת יַד הַסְּטָרָא אַחֲרָא, וְאִין יִכְלַת בְּקְדֻשְׁתָּהּ לְהַתְּגַלוֹת, אַף־עַל־פִּי־כֵן יְכוּלִין לְגַלוֹת וְלַהֲמֹשִׁיךְ קְדֻשְׁתָּהּ אֶפְלוּ בְּגִלוֹת הַמַּר הַזֶּה. בְּבְחִינַת (וַיִּקְרָא כ"ו): "וְאַף גַּם זֹאת בְּאֶרֶץ אִי־בִיהֶם", הֵינּוּ אֶפְלוּ בְּגִלוֹת הַמַּר, יְכוּלִין לְגַלוֹת בְּחִינַת גַּם זֹאת. וְעַל־יְדֵי מָה יְכוּלִין לְהַמְּשִׁיךְ אֶת קְדֻשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, עַל־יְדֵי הַתְּנוּצָצוֹת אוֹר זְכוּת אָבוֹת. כְּמֵאֵמֶר הַזֹּהַר (שְׁלַח דָּף קע"ד). 'בְּאַתֵּר דְּאֵית תַּמָּן אָבוֹת, אֵית תַּמָּן שְׂכִינְתָּא'. בְּבְחִינַת (שָׁם): "וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְכו' וְהָאֶרֶץ אֶזְכֹּר", כְּשִׁמְתְּנוּצֵץ אוֹר זְכוּת אָבוֹת, אֲזִי נִתְּגַלָּה קְדֻשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. וְלֹא דִי שְׁהָאָדָם נִצּוֹל מֵהַרְשָׁע, אֵלָּא גַם רוּאָה בְּהַרְשָׁע מַה שְׁהָרְשָׁע רָצָה לְרֵאוֹת בּוּ:

בְּחִינַת מִשְׁפָּט, שְׂזוּכָה בְּדִין. עַל-יְדֵי-זֶה שָׁגוּ בְּרֵאֵיהּ, נַחֲשָׁךְ מְאוֹר
 עֵינָיו כַּנִּ"ל:

וְעַל-יְדֵי הֵצֵל נִתְחַזַּק מְאוֹר עֵינָיו שֶׁל הַצַּדִּיק כַּנִּ"ל, וְיִכּוֹל
 לְרֹאֹת לְמִרְחוֹק, בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים קכ"א): "אֵשָׂא עֵינַי
 אֶל הַהָרִים", וְרוֹאֶה וּמַשִּׁיג צְדָקְתוֹ שֶׁל הַיֵּשׁם יִתְבָּרֵךְ. וְיִכּוֹל לִידַע
 וּלְהַבִּין כִּי ה' הַצַּדִּיק, אֶפְעַל-פִּי שְׁהַרְשָׁע זוּכָה בְּדִין, וְאִין זֶה
 מִמִּדַּת הַצְּדָק. וְרוֹאֶה שֶׁהַצְּדָק שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְצַדִּיק אֶת
 הַרְשָׁע בַּמִּשְׁפָּט, זֶהוּ צְדָקְתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, (שְׁמוֹת כ"ג): "כִּי
 לֹא אֶצְדִּיק רָשָׁע": וְזֶהוּ, "אֵשָׂא עֵינַי אֶל הַהָרִים", זֶהוּ בְּחִינַת
 צְדָקְתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים ל"ו): "צְדָקְתְּךָ כְּהַרֵּרֵי
 אֵל", אֶפְעַל-פִּי שְׁמִשְׁפָּטֶיךָ כְּבוֹשׁ בְּתֵהוֹם רַבָּה:

וְעַל יְדֵי חִזּוֹק הַרְאֵיהּ שֶׁל הַצַּדִּיק, שְׁרוֹאֶה צְדָקַת ה'. נִתְחַזַּק
 אֶמּוֹנָתוֹ, וְיִכּוֹל לְהִתְפַּלֵּל. כִּי לְבוֹ נִתְפַּשֵּׁט
 מֵעַקְמֵימוֹתוֹ, שְׁתִּיחָה לוֹ קֹדֶם שְׁרֹאֶה צְדָקַת ה'. כִּי עַל-יְדֵי הַצְּדָקוֹת
 שֶׁל ה' שְׁרוֹאֶה, נִתְפַּשֵּׁט הַלֵּב מֵעַקְמֵימוֹתוֹ, וְנִתְיַשֵּׁר, בְּבְחִינַת (שָׁם):
 "וְצְדָקְתְּךָ לְיִשְׂרָאֵל לֵב". כִּי מִתְחַלֵּף נֶעְקָם לְבוֹ מְלַחְמֵינִי בְּשִׁלְמוֹת
 בְּהַיֵּשׁם יִתְבָּרֵךְ, כִּי הִיָּה נִדְמָה לוֹ שְׁעוֹת, חֵם וְשָׁלוֹם, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא אֶת הַדִּין. אֲבָל עַכְשָׁו שְׁרוֹאֶה צְדָקוֹת ה', נִתְיַשֵּׁר לְבוֹ
 בְּשִׁלְמוֹת אֶמּוֹנָה וְאִזּוֹ מְחִזֵּק אֶת עֲצָמוֹ, וּמִתְפַּלֵּל עַל צָרָתוֹ. כִּי עַקֵּר
 הַתְּפִלָּה הִיא עַל-יְדֵי אֶמּוֹנָה, שְׁמֵאֱמִין שֶׁהַכֹּל בְּרִשׁוֹת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא, אֲפִלוֹ לְשָׁנוֹת הַטַּבֵּעַ. וְאִין הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְקַפֵּחַ שְׂכָר כָּל
 בְּרִיָּה, כִּי צַדִּיק ה'. וְזֶהוּ בְּחִינַת (תְּהִלִּים קי"ט): "אֹדְךָ בְּיִשְׂרָאֵל לֵבָב",
 עַל-יְדֵי יִשְׁרָת לֵב, שֶׁהִיא בְּחִינַת אֶמּוֹנָה, נַעֲשֶׂה בְּחִינַת תְּפִלָּה:

וְזֶהוּ בְּחִינַת פָּרָה אֲדָמָה, כְּמֵאֲמַר הַזֹּהַר (חֻקַּת דָּף ק"פ): 'פָּרָה
 דְּקַבִּילַת מִשׁוֹר'. פָּרָה, זֶהוּ בְּחִינַת תְּפִלָּה, בְּחִינַת (הוֹשַׁע

זְכוּתָם לְבִרְכָה: וְלֹא עוֹד אֵלָּא שְׂרוּאָה בְּשׁוֹנְאֵיו' שְׁנֵאֲמַר: "מְרוֹם מְשַׁפְּטִיךָ מִנְּגִדוֹ" (בְּרָכוֹת ז), וְעַל-יְדֵי לְמוּד זְכוּת שְׂהֶאֱדָם מְלַמֵּד עַל הָרָשָׁע נִצּוֹל מִהָרַע עֵינַי שֶׁל הָרָשָׁע. גַּם מֵה שְׂהֶרְשָׁעִים זֹכִין בַּדִּין (כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ שָׁם) וּמוֹרָם וּמְסָלָק מְשַׁפְּטִיו יִתְבָּרַךְ מֵהֶם הַכֹּל הוּא לְטוֹבַת הַצְּדִיק, כִּי גַם הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְלַמֵּד זְכוּת עַל הָרָשָׁע בְּשִׁבִיל לְהַצִּיל אֶת הַצְּדִיק מֵעֵינֵי הָרַע. כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אוֹחֵז בְּיַד מִדַּת מְשַׁפֵּט וּכְשֶׁמְסָלָק מְשַׁפֵּטוֹ שְׁלֹא יִשְׁלַט עַל הָרָשָׁע נִתְגַּלָּה יַד ה' וְנַעֲשֶׂה צֶלֶל שְׁכֵנוֹ נִתְכַּסֶּה הַצְּדִיק, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וּבְצֶל יְדֵי כַסִּיתִיךָ" (יִשְׁעִיָּה נ"א טז), וְאֵיזֵי הָרָשָׁעִים, שְׁעֵינִיָּהֶם בְּגָלוֹת הַמַּר הַזֶּה לְטוֹשׁוֹת כְּרָאֵי מְצָק, עַל-יְדֵי הַצֶּל נִכְהוּ מְאוֹר עֵינֵיָּהֶם, שְׂאִין אֲרָסָם יָכוֹל לְהַזִּיק, אֲבָל הַצְּדִיקִים שְׂמְאוֹר עֵינֵיָּהֶם בְּזִמְן הַזֶּה קָטָן כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "מִי עוֹר כְּמִשְׁלָם" (יִשְׁעִיָּה מ"ב יט) עַל-יְדֵי הַצֶּל נִתְחַזַּק מְאוֹר עֵינֵיָּהֶם, כְּדֶרֶךְ חֲלוּשֵׁי הָרְאוֹת שְׂאִינָם יָכוּלִים לְרְאוֹת הַיָּטֵב בְּאוֹר גָּדוֹל וְצָרִיכִין לְצֶל כִּדֵי שְׂיֻכְלוּ לְרְאוֹת. וְעַל-יְדֵי הַצֶּל נִתְחַזַּק מְאוֹר עֵינֵיָּיו שֶׁל הַצְּדִיק וְיָכוֹל לְרְאוֹת לְמִרְחֹק וְרוֹאֶה וּמִשִּׁיג צְדָקָתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁהַצֶּדֶק שֶׁהַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְצָדִיק אֶת הָרָשָׁע בְּמִשְׁפֵּט זֶהוּ צְדָקָתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא "כִּי לֹא אֶצְדִּיק רָשָׁע" (שְׁמוֹת כ"ג):

ד וְעַל-יְדֵי שְׂרוּאָה צְדָקַת ה' נִתְחַזַּק אֲמוּנָתוֹ וְנִתְפַּשֵּׁט לְבוֹ מֵעַקְמֵימִיּוֹתוֹ שֶׁהָיָה לוֹ מְקֻדָּם וְיָכוֹל לְהִתְפַּלֵּל. כִּי עַקֵּר הַתְּפִלָּה הִיא עַל-יְדֵי אֲמוּנָה שְׂמְאָמִין שֶׁהַכֹּל הוּא בְּרִשׁוֹת הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֲפִלוּ לְשָׁנוֹת הַטָּבֵעַ וְאִין הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְקַפֵּחַ שְׂכַר כָּל בְּרִיָּה' (פְּסָחִים קי"ח), וְאִז מְחַזַּק אֶת עֲצָמוֹ וּמִתְפַּלֵּל עַל צָרָכָיו. וְזֶהוּ בְּחִינַת פָּרָה אֲדָמָה פָּרָה זֶה בְּחִינַת תְּפִלָּה כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וְנִשְׁלָמָה פָּרִים שְׂפָתֵינוּ" (הוֹשֵׁעַ י"ד ג), "אֲדָמָה תְּמִימָה וְכוּ' אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עַל"

לו הלא כל העולם לא נברא אלא לצוות לזה. ועל־כן כל אחד ואחד צריך לתן איזה כח וסיוע לזה הצדיק להיות לו צוֹתָא, וכו'. ויש שהם נעשים לו בחינת צוֹתָא על־ידי תפלתם או על־ידי יראת־שמים שלהם, שעל־ידי־זה נותנין כח וסיוע לזה הצדיק. ויש שנותנים לו ממון או כיוצא בזה, מה שכל אחד עושה איזה דבר שבקדשה שעל־ידי־זה נעשה צוֹתָא לזה. אבל כפי מה שאני רואה (ווי איד זעה) אין אתם נצרכים כלל להעולם, כי אין מגיע מכם שום צוֹתָא לזה:

שיז (כו) שמעתי בשמו שאמר שהולכים שלוחים (שקורין שטאפעטן) מאחד לשני, ומהשני להלן יותר עד שהדבר מגיע להצדיק. הינו כי מכל האילנות והעשבים ומכל הדברים שבְּעוֹלָם מכלם הולכים שלוחים מאחד לחברו ומחברו לחברו עד שמתגלגל ומגיע הדבר לאזן הצדיק האמתי, והוא מקבל ומבין מהם עצות לעבודתו. וזה בחינת כל העולם לא נברא אלא לצוות לזה, הינו בחינת עצות לתן לו עצות כנ"ל. כי תרי"ג מצוות נקראין תרי"ג עטין דאורייתא, וזה לצוות לשון עצות כנ"ל. ואמר שכל זה הוא רק בחינת עצות, אבל העבודה בעצמה של הצדיק האמתי זה גבוה ונעלם מאד. ואפלו מלאך ושרף אינו יודע זאת כי אם השם יתברך לבדו וכו'. וכל זה יש להם איזה שיכות עם הצדיק מצד שהוא מלבש בגוף. אבל מצד הנשמה הוא ענין אחר לגמרי גבוה מעל גבוה וכו' וכו', ועוד יש בענין שיחה זו דברים נפלאים:

שיח (כח) אמר, לכנס אצלי ולהתקרב אלי הוא דבר קשה מאד, ואפלו בני עצמם. וכי יש יותר מקרב מבנים, אפלו הם כל אימת שרוצים לכנס אצלי, יש על זה כמה בלבולים ומחשבות הטורדות וכיוצא. והעקר בשעת ההתחלה. וכל זמן שנקרא התחלה אז הוא

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בִּלְבַב מְאוֹד מְנוּחָרְנִית זִצְיָ"ל "צַדִּיק לֹא צָנַח מִקִּוּי שְׂדֵה לַעֲבָד מִסְפָּרֵי רַבָּנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכָל" ❦
❦ "זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת ❦

קָשָׁה מְאֹד לְהִתְקַרֵּב, וְגַם אַחֲר־כֵּן נַעֲשֶׂה מַה שְּׁנֵעֲשֶׂה, אֲךָ בְּהִתְחַלָּה כָּל זְמַן שֶׁנִּקְרָא הִתְחַלָּה הוּא דְבָר נִמְנָע וְקָשָׁה וְכָבֵד מְאֹד לְכַנֵּס וּלְהִתְקַרֵּב:

שֵׁיט (כט) אָמַר לְאַחַד, אֲנִי אֶעֱשֶׂה מִכֶּם כְּתוּת כְּתוּת:

סֵדֶר לְקוּטֵי עֲצוֹת הַיּוֹמֵי:

לח כְּשֶׁמִּתְקַן אוֹת-בְּרִית-קֹדֶשׁ, אֲזִי הַמַּחֲזִין שְׁלוֹ בְּשִׁלְמוֹת וְיוֹכֵל לְהַבִּין דְּבוּרוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק. כְּפִי הַתְּקוּן שֶׁל כָּל אֶחָד, כֵּן הַשְּׂגָתוֹ. דְּזֶהוּ כָּלֵל גָּדוֹל, שְׂאִי אֶפְשָׁר לְשׁוּם אָדָם לְהַשְׁיֵג וּלְתַפֵּס בְּדְבוּרוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק אִם לֹא שֶׁתְּקַן תְּחִלָּה אוֹת-בְּרִית-קֹדֶשׁ כָּרְאוּ. אֲבָל עַל-יְדֵי פְּגַם הַבְּרִית נִפְגָּם דַּעְתוֹ וּמַחוּ עַד שֶׁאֵינּוּ תוֹפְסִים וּמַשְׁיֵג כָּלֵל דְּבַרֵי הַצַּדִּיק, וְיוֹכֵל לְהַכְּשִׁיל בָּהֶם אִם יֵלֵךְ אַחֲרֵי עֲקֻמִּימוֹת שֶׁבְּלִבּוֹ וְאַחֲרֵי הַקְּשִׁיּוֹת שֶׁל שְׂטוֹת הַנוֹפְלִים בְּדַעְתוֹ עָלָיו (שם).

לט עַל-יְדֵי תַּאֲוֹת נְאוּף יָכוֹל לָבוֹא לְשִׁגְעוֹן, לְהִיּוֹת מְשֻׁגָּע מִמַּשׁ. וְעַל-כֵּן כָּתְבוּ חֲכָמֵי הָרוֹפְאִים, שֶׁהַסְּרוּם רְפוּאָה לְמְשֻׁגָּע (שם).

מ מִי שֶׁמְשַׁבֵּר תַּאֲוָה זֹאת שֶׁל נְאוּף, אֲזִי בְּקַל יָכוֹל לְשַׁבֵּר כָּל הַתַּאֲוֹת, וְעַל-כֵּן הוּא תְּקוּן הַכָּלְלִי. וְכָל אֶחָד, לְפִי רְחוּקוֹ מִהַתַּאֲוָה הַזֹּאת, כֵּן הוּא קָרוֹב לְהִתְגַּלּוֹת הַתּוֹרָה, וְכֵן לְהַפְּךָ חֵם וְשָׁלוֹם. עַל-כֵּן קֹדֶם שֶׁיִּזְכֶּה אָדָם לְהִתְגַּלּוֹת הַתּוֹרָה הוּא צָרִיךְ לָבוֹא בְּנִסְיוֹן בְּצַרוּף בְּתוֹךְ הַתַּאֲוָה הַזֵּ"ל, שֶׁהוּא עֶקֶר הַנִּסְיוֹן וְהַצַּרוּף כַּנֵּ"ל, וְכִשְׁיַעֲמַד בְּנִסְיוֹן וַיִּשְׁבֵּר הַקְּלָפָה שֶׁקְּדָמָה לְפָרִי, יִזְכֶּה לְפָרִי, דְּהֵינּוּ לְהִתְגַּלּוֹת הַתּוֹרָה וְכַנְזָכָר לְעִיל (שם).

מא כְּשִׁיחִיָּה זְוֹנָךְ בְּקֹדֶשׁ וּתְשַׁבֵּר נֶפֶשׁ הַמִּתְאַוָּה שְׁלָךְ, הֵינּוּ נֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית, וַיְהִיָּה נִדְמָה לָךְ כְּאִלּוֹ כְּפֹאֵךְ שֶׁד עַל-יְדֵי-זֶה יְהִי לָךְ בְּנֵי קִימָא, כִּי מִיִּתֵּת הַבָּנִים, חֵם וְשָׁלוֹם, הוּא מִחַמַּת נֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית (שם)

לט).

מז גם צריך שיהיה זונגך בליל-שבת, כדי שיהיו לך בנים חיים וקמים (שם).

מג צריך לזהר מלשמע דבורים של רשע שהוא בר-דעת, כי דבוריו מולידים נאוף בהשומע, כי דבוריו הם דבורים ארסיים של נאוף ונכנסים בגוף השומע (שם מג).

מד הפוגם בבריתו הוא בבחינת מיין מרירין, מיין מסאבין, זרע טמא, ואזי אין יכול להתפלל בבחינת "כל עצמותי תאמרנה וכו'", הינו שאינו יכול לטעם מתיקות בדבורי התפלה, ואז כלבא נחת לאכל קרבנו, הינו תפלתו, והיא בחינת מרה, בחינת חרב פיפות, בחינת גיהנום. אבל על-ידי שמירת הברית הוא בבחינת מיין מתיקין, מיין דדביין, זרע-קדש, ואזי דבוריו מתוקים וטובים, וכשיוצאים מפיו ומשמיע לאזנו, אזי נכנסים מתיקות הדבורים לתוך עצמותיו ואזי תפלתו בבחינת "כל עצמותי תאמרנה", ואז אריה נחת לאכל קרבנו (שם נ).

סדר שיחות הר"ן היום:

קסה בכל פעם שהיה מספר מעצם הפלגת מעלתו ומדרגתו הגבוהה מאד מאד היתה אומר בכל פעם, אבל מאד יגעתי על זה איך האב זייער גיהארוויט איך האב זייער פיל גיפאסט ועקר ספורו בפנינו דברים כאלו היתה בשביל קנאת סופרים כדי שנהיה מקנאים עצמנו במעלתו הגדולה כדי שגם אנחנו נעשה כמותו ונלך בדרךיו להתיעל ולטרח וכו' ולעבד ה' כמותו ופעם אחת ספר עם אחד מענינים אלו והתפאר לפניו מעצם גדלת מעלתו והשגתו הגבוהה העצומה וכו', כמו שמתפאר ומתגרה עם חברו בגדולות כדי שיתקנא בו חברו וזה האיש אמר לו:

לְבָרְכָהּ מִטְשֵׁאֲרֵנָבִיל רָאָה אוֹתוֹ בְּיָמֵי נְעוּרָיו בְּקַהֲלַת
 מְעַדְוֵעַדְוֹקַע, וְנִתְבַּהֵל מֵעֵצֶם הַיְרָאָה שֶׁהָיָה עַל פְּנֵיו אָז, וְאָמַר
 שְׁמָה שְׁנֵאֲמַר (שְׁמוֹת כ"ז): "לְמַעַן תִּהְיֶה יְרָאָתוֹ עַל פְּנֵיכֶם לְבִלְתִּי
 תַּחֲטְאוּ" זֶה רוֹאֵין בְּחוּשׁ אֶצְלוֹ:

סֵדֶר שְׁלֵחַת עֲרֹף הַיּוֹמִי:

(יד) אם לא טעם המקדש וטעם אחד מהמסובין כמלא לוגמיו (פי' מלא פיו) יצא ואין שתיית שנים מצטרפת למלא לוגמיו ומכל מקום מצוה מן המובחר שיטעמו כולם ויש אומרים דכיון שבין כולם טעמו כמלא לוגמיו יצאו דשתיית כולם מצטרפת לכשיעור והגאונים סוברים שאם לא טעם המקדש לא יצא וראוי לחוש לדבריהם ודוקא בקידוש אבל בשאר דברים הטעונים כוס מודים הגאונים דסגי בטעימת אחר: (טו) קידוש וקודם שטעם הפסיק בדיבור חוזר ומברך בפה"ג ואין צריך לחזור ולקדש והוא הדין אם נשפך הכוס קודם שיטעמו ממנו יביא כוס אחר ומברך עליו בפה"ג וא"צ לחזור ולקדש: (טז) לא יטעמו המסובין קודם שיטעמו המקדש אם הם זקוקים לכוסו ששופך ממנו לכוסות שבידם ריקנים או פגומים אבל אם היו להם כוסות יין שאינם פגומים רשאים לשתות קודם שישתה המקדש: (יז) אין צריך לשפוך מכוס המקדש לכוסות יין שלפני המסובין אא"כ היו פגומים שאז צריך לשפוך לכל כוס וכוס כדי שישתו כלם מכוס שאינו פגום:

סימן ערב (א) אין מקדשין על יין שריחו רע אע"ג דריחיה וטעמיה חמרא ולא על יין מגולה אפילו האידנא דלא קפדינן אנילוי. הגה ואין מקדשין על היין דריחיה חמרא וטעמיה חלא (טור): (ב) יין מגתו מקדשין עליו וסוחט אדם אשכול של ענבים ואומר עליו קידוש היום: (ג) מקדשין על יין שבפי החבית אע"פ

שיש בו קמחין. הגה ויש אוסרין לקדש עליו אלא יסננו תחלה להעביר הקמחין: (הגהות מרדכי פרק המוכר פירות וב"י בשם א"ח ותוס') ועל יין שבשולי החבית אע"פ שיש בו שמרים ועל יין שחור ועל יין מתוק ועל יין דריחיה חלא וטעמיה חמרא ומכל מקום מצוה לברור יין טוב לקדש עליו: (ד) מקדשין על יין לבן והרמב"ן פוסלו לקידוש אפילו בדיעבד אבל מבדילין עליו ומנהג העולם כסברא ראשונה: (ה) יין חי אפילו אם הוא חזק דדרי (פי' שראוי למזוג) על חד תלת מיא מקדשין עליו ומכל מקום יותר טוב למזגו ובלבד שיהא מזוג כראוי: הגה וינות שלנו יותר טובים הם בלא מזיגה (טור): (ו) יין צמוקים מקדשין עליו. (והוא שיש בהן לחלוחית קצת בלא שרייה) (טור): (ז) שמרי יין או חרצנים שנתן עליהם מים אם ראוי לברך עליהם בפה"ג מקדשין עליו (ועיין לעיל סימן ר"ד סעיף ה'): (ח) מקדשין על יין מבושל ועל יין שיש בו דבש ויש אומרים שאין מקדשין עליהם. הגה והמנהג לקדש עליו אפילו יש לו יין אחר רק שאינו טוב כמו המבושל או שיש בו דבש (אגור): (ט) במקום שאין יין מצוי י"א שמקדשין על שכר ושאר משקין חוץ מן המים ויש אומרים שאין מקדשין ולהרא"ש בלילה לא יקדש על השכר אלא על הפת ובבקר יותר טוב לקדש על השכר שיברך עליו שהכל קודם ברכת המוציא שאם יברך על הפת תחלה אין כאן שום שינוי ודברי טעם הם. הגה וכן המנהג פשוט כדברי הרא"ש ואם יין בעיר לא יקדש על הפת ומי שאינו שותה יין משום נדר יכול לקדש עליו וישתו אחרים המסובין עמו ואם אין אחרים עמו יקדש על הפת ולא על היין או ישמע קידוש מאחרים: (הגהות מיימוני פרק כ"ט דמחזר אחר יין ותשובת מיימוני סוף הפלאה סימן ד' דיקדש על הפת לכן צ"ל החילוק אם אוכל לבדו ואם אוכל עם אחרים): (י) ברכת יין של קידוש פוטרת יין שבתוך הסעודה ואינו טעון ברכה לאחריו דבהמ"ז פוטרתו בין

שהוא על הכוס בין שאינו על הכוס (ועיין לעיל סימן קע"ד סעיף ו')

סדר לקוחי תפלות הימני:

תשד: אבינו מלכנו אתה יודע שאי אפשר לי לפרש שיחתי לפניך בשלמות בשום אופן אתה יודע את כל אשר אבדתי עד הנה בעוונותי הרבים מלא רחמים אמר לצרותי די, חמל עלי בחמלתך הגדולה, זכני נא לתשובה שלמה לפניך מהרה, ותן לי פרנסתי מאתך קדם שאצטרך, והצילני מחובות והלואות:

תשה: רבוננו של עולם הצילני מעצבון ידים, הצילני נא מטרדת הפרנסה נחמנו נא בזכות הצדיקים אמתים, ותביא לנו את משיח צדקנו ויקים מקרא שכתוב: "זה ינחמנו ממעשינו ומעצבון ידינו", עזרנו עזרנו חננו חננו, פנה אלינו והושיענו ואל תסתר פניך ממנו, "פנה אלי וחנני תנה עזך לעבדך והושיעה לבן אמתך עשה עמי אות לטובה ויראו שונאי ויבושו, כי אתה ה' עזרתני ונחמתני", אמן ואמן:

תפלה נז תסו: "ה' אלקי אתה ארוממך אודה שמך כי עשית פלא עצות מרחוק אמונה אמן", כי ברחמיך הרבים בחרת בנו מכל העמים, ורוממתנו מכל הלשונות וקדשתנו במצותיך, וקרבתנו מלכנו לעבודתך, ותתן לנו ה' אלקינו את תורתך הקדושה, תורה שבכתב ותורה שבעל-פה, וצוית עלינו להאמין בצדיקיך וחכמיך האמתים, ולהתקרב אליהם ולהתדיבק בהם ולקיים דבריהם, ככל היוצא מפיהם נעשה, כמו שכתוב: "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל":

תשו: ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב, שתטע ותקבע אמונתך הקדושה בלבנו ובלב כל עמך בית ישראל ותזכנו לאמונת חכמים בתכלית

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב"ח זמ"ר מוהר"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שד"ך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל"
זמ"ר זמ"ר "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות זמ"ר זמ"ר

הַשְּׁלֵמוֹת בְּאַמֶּת לְאַמְתּוֹ וְנִזְכָּה לְהֵאֱמִין בְּאַמֶּת בַּחֲכָמִים אַמְתִּיִּים
דְּקִדְשָׁה, וְלִהְתְּקָרֵב אֲלֵיהֶם וְלִהְתְּאַבֵּק בְּעֵפֶר רַגְלֵיהֶם, וְלִשְׁתּוֹת
בַּצָּמָא אֶת דְּבִרְיָהֶם, וְלִילֵךְ בְּכָל הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר יוֹרוּ אוֹתָנוּ וְלֹא נִסְוֹר
מִדְּבִרְיָהֶם יָמִין וְשְׂמָאל וְתִצְלִינִי מִהֲתַנַּגְדוֹת שְׁלֵא יִמָּצֵא בִּי וּבְזֵרְעִי
וּבְכָל זֶרַע עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל, שׁוֹם צַד הֲתַנַּגְדוֹת לְשׁוֹם חָכָם אַמְתִּי
דְּקִדְשָׁה וְלֹא נִגַּד שׁוֹם אָדָם כְּאִשֶׁר שְׁבַעְעוֹלָם מִכָּל שְׁכֵן שְׁלֵא אֲזַלְזַל
בָּהֶם חֵם וְשָׁלוֹם רַק אֲזַכָּה לְקַיִם דְּבִרְי הַצְּדִיקִים וְהַחֲכָמִים אַמְתִּיִּים,
וְלֵאחֹז בְּדַרְכֵיהֶם וְלִהֵאֱמִין בָּהֶם בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת וְכָל מַה
שְׁפַגְמִתִּי בְּאַמוּנַת חֲכָמִים מְנַעוּרֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְזַלְזַלְתִּי בְּכַבּוּדָם,
וְעַל יְדֵי זֶה פְּגַמְתִּי בְּכָל־לִיּוֹת תּוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה אֲשֶׁר כָּלָה נִמְסְרָה
בְּיַד הַחֲכָמִים אַמְתִּיִּים לְדַרְשָׁה לְכָל חֲפְצֵיהֶם וְעַל־יְדֵי זֶה פְּגַמְתִּי
בְּהַמְלָאכִים הַקְּדוֹשִׁים הַנִּבְרָאִים בְּדַבַּר ה', עַל יְדֵי אוֹתֵיּוֹת הַתּוֹרָה
הַקְּדוֹשָׁה, וְעַבְרַתִּי עַל לָאוּ דְלָא תָסוּר, וְהַסְרַתִּי כַח הַיְדִים מִן
הַמְלָאכִים הַקְּדוֹשִׁים, שְׁהֵם יָד יָמִין וְיָד שְׂמָאל, אֲשֶׁר עַל יָדָם הָיוּ
הַמְלָאכִים מְקַבְּלִים הַשְּׁפַע מִלְמַעְלָה, וְהָיוּ מְשַׁפְּיָעִים לְכָל הָעֲשׂוּבִים
וְלְכָל הַדְּבָרִים שְׁבַעְעוֹלָם וְעַל יְדֵי פְגָם אַמוּנַת חֲכָמִים נִסְתַּלְקוּ יְדֵי
הַמְלָאכִים, עַד אֲשֶׁר אִין לָהֶם כַּח לְקַבֵּל וְלִהְשַׁפִּיעַ, וְעַל יְדֵי זֶה אִי
אֶפְשָׁר לְקַבֵּל רְפוּאָה, וְגַרְמָנוּ חֵם וְשָׁלוֹם מִכָּה אֲשֶׁר לֹא כְּתוּבָה
בַּתּוֹרָה, מִכָּה שְׂאִין לָהּ רְפוּאָה:

תשח: אָנָּה ה' בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּמְחַל וְתִסְלַח וְתִכַּפֵּר לִי וְלְכָל עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל עַל כָּל הַפְּגָמִים הָאֵלֶּה שְׁפַגְמָנוּ בְּאַמוּנַת חֲכָמִים
הַקְּדוֹשִׁים, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ אֶת תַּעֲלוּמוֹת לְבַבְנוּ כִּי לֹא בְּמֶרֶד וּבְמַעַל
פְּגַמָּנוּ בָּזָה, כִּי אִם מִחַמַּת עֲכִירַת דַּעְתָּנוּ וּמַעוֹט יְדִיעַתָּנוּ:

תשט: אָנָּה ה' זַכְנוּ מֵעַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ לְתַקֵּן כָּל זֶה, בְּאַפְּן שְׁנִזְכָּה
מֵעַתָּה לְאַמוּנַת חֲכָמִים בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת בְּאַמֶּת כַּרְצוֹנְךָ הַטּוֹב,

כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ ה' אֱלֹקֵינוּ, גִּדְל חֲלִישוֹתֵנוּ בְּעַת הַזֹּאת, וְאִין לָנוּ שׁוֹם
סְמִיכָה כִּי אִם עַל הַחֲכָמִים וְהַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים, עַל כֵּן זָכְנוּ
לְהֶאֱמִין בְּכָל הַחֲכָמִים וְהַצְּדִיקִים וְהַכְּשָׁרִים אֲמִתִּיִּים, וְלִבְלִי לְדַבֵּר
שׁוֹם דְּבוּר נֶגֶד כְּבוֹדֵם חַם וְשָׁלוֹם, וְלִבְלִי לְבִזּוֹת שׁוֹם בַּר יִשְׂרָאֵל
שֶׁבְּעוֹלָם חוֹם וְחַנּוּנוֹ וְחַמְלָנוּ עָלֵינוּ, וְנִצַּר לְשׁוֹנְנוּ מִרָע וּשְׁפָתֵנוּ
מִדַּבֵּר מִרָמָה, וְעִזְרָנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ שְׁנִזְכָּה לְהִקִּים אֶת הָאֱמוּנָה
הַנְּפוּלָה, וְנִזְכָּה לְתַקֵּן אֱמוּנַת חֲכָמִים בְּשִׁלְמוֹת בְּאַמֶּת וְעַל יְדֵי זֶה
תִּחְזִיר וְתִתֵּן כַּח הַיָּדַיִם לְהַמְלֵאכִים הַקְּדוֹשִׁים לְקַבֵּל וּלְהַשְׁפִּיעַ לְכָל
הָעֹשְׁבִים וְלְכָל הַדְּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם וְתִשְׁלַח מִהֲרָה רְפוּאָה שְׁלֵמָה
לְכָל מַכּוֹתֵינוּ בְּגוֹף וּנְפֶשׁ בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנוֹת רְפָאנוּ ה' וְנִרְפָּא
הוֹשִׁיעֵנוּ וְנַשְׁעָה כִּי תִהְלָתֵנוּ אֶתָּה:

תִּשִׁי: וּבִכֵּן תִּעְזְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׁאֲזַכָּה לְהִתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשְׁתֶּךָ
הָעֲלִיזָה, וְתִגִּיעַנִי מִהֲרָה לְקִדְשָׁה וּפְרִישׁוֹת בְּאַמֶּת וְאֲזַכָּה לְאַחוֹז
בְּדַרְכֵי אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, לְדוֹר נְדָרִים וְלְקִימָם מִיָּד, בְּשִׁבִיל רְצוֹנְךָ
הַטּוֹב, כִּי לְזָכוֹת עַל יְדֵי הַנְּדָרִים לְקִדְשָׁה וּפְרִישׁוֹת בְּאַמֶּת וְאֲזַכָּה
לְעֵלוֹת לְמָקוֹם הַנְּדָר שֶׁהוּא פְּלִיאֹת חֲכָמָה וְעַל יְדֵי זֶה תִּעְזְרֵנִי
לְהַכִּיר מַעֲלֵת וּקְדֻשַׁת הַחֲכָמִים הָאֲמִתִּיִּים, עַד שְׁאֲזַכָּה לְאַמוּנַת
חֲכָמִים בְּשִׁלְמוֹת וְעַל יְדֵי זֶה תִּזְכְּנִי לְעֵלוֹת וּלְהַכֵּיל בְּאוֹר הָאֲבוֹת,
וְיִתְנוּצְצוּ בִּי אוֹר הָאֲבוֹת אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב: